

Wprowadzenie

Kwestie dotyczące OZE są z punktu widzenia rozwoju województwa podlaskiego na tyle istotne, że postanowiliśmy zwiększyć zakres i częstotliwość zamieszczania informacji, porad i artykułów dotyczących rozwoju energetyki odnawialnej istotnych z punktu widzenia lokalnych samorządów, przedsiębiorców oraz inwestorów zamierzających rozwijać tego typu przedsięwzięcia w naszym regionie. Będą one dobierane w taki sposób, żeby odzwierciedlać specyfikę uwarunkowań gospodarczych i środowiskowych województwa podlaskiego.

Dokumenty strategiczne określające podstawy rozwoju energetyki odnawialnej w ujęciu regionalnym i krajowym

Na gruncie krajowym kwestie dotyczące OZE reguluje Ustawa o odnawialnych źródłach energii z dnia 20 lutego 2015r. Na poziomie regionalnym „Strategia Rozwoju Województwa Podlaskiego do roku 2020” określa odnawialne źródła energii jak element specjalizacji regionalnych, opisany jako jeden z celów operacyjnych rozwoju regionu:

„Strategia Rozwoju Województwa Podlaskiego do roku 2020”. Cel operacyjny 1.5 Efektywne wykorzystanie zasobów naturalnych

„Wzrost efektywności korzystania z zasobów przez podlaskie przedsiębiorstwa powinien przyczynić się do obniżenia kosztów działalności, a tym samym do podniesienia ich konkurencyjności. Największy potencjał w tym zakresie daje realizacja przedsięwzięć ograniczających energo- i materiałochłonność działalności. Skutkiem tego powinno być mniejsze zużycie energii, surowców i materiałów w przeliczeniu na jednostkę produktu lub usługi. Szczególną rolę odgrywać będą przedsięwzięcia dotyczące produkcji energii w oparciu o źródła odnawialne (OZE). Rozwój OZE to także kwestia bezpieczeństwa energetycznego regionu i ochrony klimatu. Szansą regionu jest w tym zakresie wykorzystanie przyjaznego środowisku modelu zdecentralizowanego wytwarzania energii”

Na istotne znaczenie kwestii związanych z rozwojem lokalnej energetyki wskazuje także „**Plan rozwoju przedsiębiorczości w oparciu o inteligentne specjalizacje województwa podlaskiego na lata 2015-2020+ (RIS3)**” które zagadnienia OZE włącza do tzw. „**specjalizacji wschodzących**”.

Najważniejsze dyrektywy i dokumenty unijne:

Z pakietu klimatycznego 3 x 20 wynika, że do 2020 r. UE planuje ograniczyć do 2020 roku emisję gazów cieplarnianych o 20%, zwiększyć udział źródeł odnawialnych w bilansie energetycznym do 20% oraz podnieść o 20% efektywność energetyczną.

Istniejące dane pozwalają przyjąć, że ilość energii pochodzącej z odnawialnych nośników energii wynosi obecnie zależnie od szacunków od 10%. Tymczasem Polska zobowiązała się do 2020 roku osiągnąć 15-procentowy udział odnawialnych źródeł energii w końcowym zużyciu energii.

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniająca i w następstwie uchylająca dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE

Dyrektywa 2005/89/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 stycznia 2006 r. dotycząca działań na rzecz zagwarantowania bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej i inwestycji infrastrukturalnych

Dyrektywa Rady 2004/74/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. zmieniającą dyrektywę 2003/96/WE w zakresie możliwości stosowania przez określone Państwa Członkowskie czasowych zwolnień lub obniżek poziomu opodatkowania na produkty energetyczne i energię elektryczną

Dyrektywa Rady 2004/67/WE z dnia 26 kwietnia 2004 r. dotycząca środków zapewniających bezpieczeństwo dostaw gazu ziemnego (Tekst mający znaczenie dla EOG)

Dyrektywa 2004/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. w sprawie wspierania kogeneracji w oparciu o zapotrzebowanie na ciepło użytkowe na rynku wewnętrznym energii oraz zmieniająca dyrektywę 92/42/EWG

Dyrektywa 2001/81/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2001 r. w sprawie krajowych poziomów emisji dla niektórych rodzajów zanieczyszczenia powietrza

Podstawowe definicje:

„Ustawa o odnawialnych źródłach energii z dnia 20 lutego 2015r”. definiuje OZE jako „odnawialne, niekopalne źródła energii obejmujące energię wiatru, energię promieniowania słonecznego, energię aerothermalną, energię geothermalną, energię hydrothermalną, hydroenergię, energię fal, prądów i pływów morskich, energię otrzymywaną z biomasy, biogazu, biogazu rolniczego oraz z biopłynów”.

Zasoby energetyczne Ziemi można podzielić na dwie grupy nośników: nieodnawialne i odnawialne.

Zasoby nieodnawialne nie uzupełniają się i ulegają wyczerpaniu, np: węgiel kamienny i brunatny, torf, ropa naftowa, gaz ziemny, paliwa jądrowe.

W nieco innym ujęciu nośniki energetyczne można podzielić na dwie zasadnicze grupy:

Niekonwencjonalne źródła energii – nie wykorzystują w procesie przetwarzania spalania organicznych paliw kopalnych;

Odnawialne źródła energii – źródła wykorzystujące w procesie przetwarzania niezakumulowaną energię słoneczną w rozmaitych postaciach, w szczególności energię rzek, wiatru, biomasy, energie promieniowania słonecznego w bateriach słonecznych.